

munalordning skulle på båda ställen verka för det goda. Men den sistnämnda förutsätter ett deltagande för det allmänna, öfverhufvud ett intresse för annat än stundens behof, hvilket den Finska almogen icke känner. Alltför få individer af de bildade klasserna lefva bland almogen, för att genom den någon allmän bildning skulle nedtränga till densamma. Bildande läsning utgör derföre dess största behof. Men den förses ännu hellre med skrifter, som bidraga att fasthålla dess sinne i råhet och vidskepelse. Om denna litteratur en annan gång.

10

117 INGEN AF VÅRA VÄRDA LÄSARE KAN TRO ... Saima n:o 29 18. VII 1844

Ingen af våra värda läsare kan tro, hvilken möda det kostar att fylla helst en så liten spalt som denna ur våra värda kollegers fatabur. Intet finnes der att berätta; intet att skratta åt. Ty löjet skulle blifva lika enformigt, som dess föremål, d. ä. upphöra att vara löje. Sjelfvaste Borgå Tidnings »diskussion» vore i denna lekamligen fuktiga men
20 andligen torra tid ett verkligt fynd. Kan någon Kristen själ säga, hvarföre nu det celebra bladet icke vill »diskutera»? Hvarom? frågar väl ingen. Det gamla ämnet för dess »diskussioner» är ju lika litet uttömdt, som det varit från tidens begynnelse. Sjelfva »diskussionen» är ju och har ju varit ämne nog. Obegripligt, att den nu icke begagnar det ypperliga tillfället. En annan gång har kanske Saima icke mer så god ledighet för »diskussioner». En annan gång har hon kanske icke det ädelmodiga lynne att »truga *non sens*» på B. T., d. ä. att skänka detta blad 7/8 af dess sedvanliga innehåll för intet. Ty aldrig i världen kan det väl vara B. T.-s mening, att dess spalter under årets lopp skulle
30 innehållit någon »sens», om icke händelsevis såsom gåfva af en insändare. Också är det ingalunda vår mening att af B. T. fordra någon »sens». Nej en Tidning är just till, för att röra ihop underkurer, psykologiska märkvärdigheter, öfversigter af mynt (icke af dettas belopp), utslitna anekdoter och mera sådant. Så, just så representerar den allmänna opinionen, är sanningens tolk, förädlar läsarens smak, verkar för industrien (sin egen), ådagalägger med ett ord värddiga sträfvanden. Förvånande vore det, om icke dessa skulle vittna för ett höglärdt upphof, om de icke en gång skola medföra sin belöning, både i yttre och inre måtto. När så sker, och vi hoppas det sker snart, då
40 skall B. T. med fransosens ord utropa: »Himlen vare pris, att jag fick prygel!» och Åbo Tidning skall sammanskrifva en ny intagande berättelse om »Lycka genom stryk.»

118 FINSKA FÖRHÅLLANDEN I SVERIGE. Saima n:o 29 18. VII 1844

För hvar en, som besökt Sverige, säga vi intet nytt, då vi omnämna den djupa okunnighet om alla Finska förhållanden, som derstädes råder. Man vore böjd att tro denna vara en följd af båda ländernas förändrade förhållanden, sedan 30 år tillbaka. Men den är verkligen traditionel, så att det tydligt röjes, huru litet Finland varit känt för Svenskarne äfven under föreningen. Så bör man icke förvånas, om man hör en Svensk lärd taga för afgjordt, att Svenskan är det enda språk,
50